

200703376/1.

Datum uitspraak: 26 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/40765 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 18 april 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 november 2005 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 27 juli 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 april 2007, verzonden op 23 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 29 mei 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

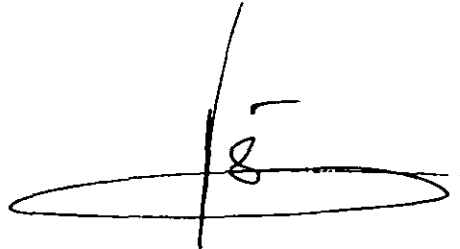
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juni 2007

408

Verzonden: **26 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/40765

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 18 april 2007

inzake

geboren op _____
nationaliteit Chinese,
eiser,
gemachtigde mr. M.A. Collet,

tegen

de Minister van Buitenlandse Zaken,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. R.J.M.F.P. Wouters.

Procesverloop

Bij besluit van 17 november 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiser om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) met als doel: "verblijf bij zoon" niet ingewilligd. Hiertegen heeft eiser bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 27 juli 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft eiser beroep ingesteld.

Tevens heeft eiser de voorzieningenrechter van deze rechtbank om een voorlopige voorziening verzocht. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 06/54667.

De zaak is behandeld op de zitting van 26 januari 2007, waar eiser is verschenen bij gemachtigde. Verweerder is eveneens verschenen bij gemachtigde. Tevens is ter zitting verschenen mevrouw Q.M. Lin.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 27 juli 2006 in rechte stand kan houden.
2. Het bestreden besluit betreft een besluit omtrent de afgifte van een mvv. Ingevolge artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, gegeven krachtens het

Soeverein Besluit van 12 december 1813, voor toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep gelijkgesteld met beschikkingen aangaande toelating, gegeven krachtens deze wet.

3. De aanvraag om afgifte van een mvv dient, gelet op het bepaalde in artikel 72, tweede lid, van de Vw 2000, te worden getoetst aan de voorwaarden die worden gesteld aan verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking corresponderend met het doel waarvoor verblijf wordt beoogd, in casu "gezinshereniging of gezinsvorming", zoals genoemd in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000, juncto artikel 3.4, eerste lid, onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000).

4. Ingevolge artikel 3.13, eerste lid, van het Vb 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder een beperking, verband houdende met gezinshereniging of gezinsvorming, verleend aan het in artikel 3.14 van het Vb 2000 genoemde gezinslid van de in artikel 3.15 van het Vb 2000 bedoelde hoofdpersoon, indien wordt voldaan aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 van het Vb 2000 genoemde voorwaarden. Ingevolge het tweede lid van artikel 3.13 van het Vb 2000 kan in de overige gevallen de in het eerste lid bedoelde verblijfsvergunning worden verleend.

5. Ingevolge artikel 3.24 van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging worden verleend aan een ander familielid van een – voor zover hier van belang – Nederlander dan de echtgenoot of echtgenote, de al dan niet geregistreerde partner, of het minderjarige kind, indien:

- a. de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van de persoon bij wie deze vreemdeling wil verblijven, en
- b. de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister een onevenredige hardheid zou betekenen.

6. Eiser beoogt toelating en verblijf hier te lande bij zijn minderjarige zoon, Xiu Lin (hierna: de zoon).

7. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit op het standpunt dat niet wordt voldaan aan de vereisten genoemd in artikel 3.24 van het Vb 2000 en heeft geweigerd eiser toelating te verlenen. Daarbij heeft verweerder zich tevens – onder meer – op het standpunt gesteld dat de weigering eiser toe te laten niet strijdig is met het bepaalde in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mensen en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat weliswaar sprake is van "family life" maar dat geen sprake is van inmenging op het recht tot eerbiediging van "family life", noch van een positieve verplichting eiser verblijf hier te lande toe staan.

8. De rechtbank stelt, gelet op de gedingstukken en het verhandelde ter zitting, allereerst vast dat eiser niet betwist dat hij niet in aanmerking kan komen voor toelating op grond van artikel 3.24 van het Vb 2000. Wel heeft eiser aangevoerd dat – kort gezegd – de onderhavige situatie, te weten verzoek om verblijf bij minderjarig kind, niet in de regelgeving is geregeld.

9. De rechtbank vat, gelet op de gedingstukken en het verhandelde ter zitting, het door eiser ter zake aangevoerde aldus op dat verweerder op grond van zijn bevoegdheid neergelegd in

artikel 3.13, tweede lid, van het Vb 2000 aan eiser toelating en verblijf dient te verlenen, omdat artikel 8 van het EVRM naar de mening van eiser daartoe zou nopen.

10. Eiser heeft ter onderbouwing van voornoemd standpunt – voor zover hier van belang – het volgende aangevoerd. Eiser beoogt verblijf bij zijn minderjarige zoon, die de Nederlandse nationaliteit bezit. De zoon verblijft bij zijn moeder, (hierna: die arbeidsongeschikt is en een uitkering ontvangt. De band tussen eiser en zijn zoon is hecht. De persoonlijke situatie van de zoon is in de afgelopen twee jaren slecht geweest. Doordat zijn moeder arbeidsongeschikt is en feitelijk niet in staat is goed voor hem te zorgen, gaat het niet goed met de zoon. Schoolprestaties hebben aanzienlijk te lijden. Het gemis van zijn vader is de voornaamste reden van de slechte prestaties. Hij heeft dringend behoefte aan de steun en opvoedkundige leiding van zijn vader die, vooral binnen de Chinese cultuur, een zeer belangrijke en centrale rol heeft. Onder verwijzing naar een tweetal brieven van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aan de Voorzitter van de Eerste Kamer van 15 juli 2004 (EK 2003-2004, 29 224 E) en 19 april 2005 (EK 2004-2005, 29 224, F), stelt eiser dat daaruit kan worden geconcludeerd dat de ouder van een kind met de Nederlandse nationaliteit verblijf in Nederland kan worden toegestaan. De minister spreekt van een individuele toetsing, waarbij alle relevante feiten en omstandigheden dienen te worden betrokken. Deze omstandigheden kunnen ertoe leiden dat verblijf op grond van de belangenafweging van artikel 8 van het EVRM moet worden toegestaan. De minister haalt hierbij een aantal omstandigheden aan, die ook in onderhavige zaak spelen. Er is sprake van een kind dat aanspraak heeft op verblijf in Nederland, dat alhier een opvoeding en opleiding geniet. Het kind is vijftien jaar oud en woont zijn gehele leven al in Nederland. Er is sprake van een dusdanige geworteldheid in de Nederlandse samenleving dat van vertrek naar het land van zijn vader geen sprake kan zijn. Het is voor de zoon ondenkbaar om naar het land van zijn vader te vertrekken nu hij in de Nederlandse samenleving is opgevoed en opgegroeid bij zijn inmiddels ook Nederlandse moeder. Hij heeft helemaal geen binding met het land van herkomst van zijn vader. Bovendien spreekt hij de taal niet. Verweerder stelt ten onrechte dat de zoon geacht wordt om in toenemende mate zich zelfstandig te kunnen handhaven vanwege zijn leeftijd. Ook valt niet in te zien waarom mevrouw zich tot de hulpinstanties moet wenden omtrent de opvoedkundige leiding, en daarbij een beroep doet op publieke middelen, terwijl de opvoedkundige leiding van eiser niet ten laste komt van de Staat. Eiser kan zodra hij in Nederland is gaan werken en kan daarmee in zijn eigen onderhoud en dat van zijn zoon voorzien en een ziektekostenverzekering afsluiten. De kans dat hij voor rekening van de Nederlandse staat komt, is daarmee derhalve gering.

Gelet op het vorenstaande is eiser van mening dat de uitkomst van de belangenafweging is dat er sprake is van een ongerechtvaardigde inbreuk op het recht op gezinsleven van de zoon, maar eveneens van de vader, waardoor verblijf van de vader op grond van artikel 8 van het EVRM dient te worden toegestaan.

11. Voorts doet eiser, onder verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) van 19 oktober 2004, C-200/02, een beroep op artikel 18 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het EG-Verdrag) en Richtlijn 90/364/EEG betreffende het verblijfsrecht.

Verder doet eiser een beroep op de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK), waarin bepaald is dat een kind niet gescheiden wordt van zijn ouders tegen zijn wil. Aanvragen van een kind of zijn ouders om een staat voor gezinshereniging binnen te gaan dienen door de staten met 'welwillendheid,

menselijkheid en spoed' te worden behandeld.

Daarnaast doet eiser een beroep op artikel 24 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR), waarin is bepaald dat elk kind recht heeft op die beschermende maatregelen waarop het in verband met zijn minderjarigheid recht op heeft van de zijde van het gezin waartoe het behoort, de gemeenschap en de Staat. Het blijven weigeren van toegang van de vader is ook niet in het belang van de zoon. Dit levert derhalve een schending op van artikel 3 van het IVRK, aldus eiser.

12. De rechtbank overweegt als volgt.

13. In artikel 8, eerste lid, van het EVRM is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- of gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, het economisch welzijn, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen.

14. Allereerst stelt de rechtbank vast dat tussen partijen niet in geschil is dat in casu sprake is van familie- of gezinsleven. Voorts is de rechtbank met verweerder van oordeel dat er in dit geval geen inbreuk op het recht op familie- of gezinsleven is gemaakt omdat de weigering om eiser verblijf hier te lande toe te staan er niet toe strekt hem een verblijfstitel te ontnemen die hem tot dat familie- of gezinsleven (feitelijk) in staat stelde.

15. Indien, zoals in het onderhavige geval, sprake is van familie- of gezinsleven en geen sprake is van inmenging rijst de vraag of zich zodanige feiten en omstandigheden voordoen dat uit het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven niettemin voor verweerder een (positieve) verplichting voortvloeit om aan eiser verblijf toe te staan. Teneinde die vraag te beantwoorden, dient een afweging te worden gemaakt tussen de belangen van verweerder enerzijds en die van eiser anderzijds. Het bereiken van een "fair balance" tussen die belangen staat daarbij voorop, waarbij aan verweerder een bepaalde mate van beoordelingsvrijheid toekomt.

16. Gebleken is dat het kind van eiser altijd bij zijn moeder heeft verbleven en door haar is verzorgd. Ter zitting heeft mevrouw verklaard dat eiser vóór 2001 om de twee jaar naar Nederland kwam voor kort verblijf en dat eiser van 2001 tot 2004 hier te lande heeft verbleven bij zijn zoon. In dit verband wijst de rechtbank er echter op dat mevrouw tevens heeft verklaard dat eiser in de laatstgenoemde periode zonder verblijfstitel hier te lande heeft verbleven. Dat eiser in die periode een verblijfstitel had kunnen verkrijgen is gesteld noch gebleken. Overigens heeft eiser onvoldoende onderbouwd hoe in die periode aan het familie- of gezinsleven invulling is gegeven. De rechtbank constateert dat het familieleven tussen eiser en zijn kind nadien enkel heeft bestaan uit telefonisch contact tussen beiden. Voorts merkt de rechtbank op dat van financiële bijdrage door eiser in de kosten van opvoeding en levensonderhoud van het kind overigens niet is gebleken. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat er geen reden is om aan te nemen dat het familieleven tussen eiser en zijn kind zoals dat thans bestaat niet kan worden voortgezet. Ten aanzien van het door eiser aangevoerde dat het slecht gaat met zijn zoon alsmede het aangevoerde omtrent de situatie waarin zijn zoon en mevrouw verkeren, heeft verweerder zich - in de gegeven omstandigheden van dit geval - op het standpunt kunnen stellen dat dit onvoldoende is om de belangenafweging in het voordeel van eiser te doen

uitvallen. Ten slotte merkt de rechtbank op dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in casu sprake zou zijn van excessief formalisme.

17. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid het standpunt heeft mogen stellen dat bij afweging tussen de persoonlijke belangen van eiser en de belangen van verweerder, deze laatste belangen – gelegen in onder meer het handhaven van het toelatingsbeleid – zwaarder dient te wegen.

18. Het beroep op artikel 8 van het EVRM faalt derhalve.

19. Gelet op het vorenoverwogene was verweerder naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet gehouden om met gebruikmaking van zijn in artikel 3.13, tweede lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid aan eiser toelating te verlenen.

20. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 18 van het EG-Verdrag en Richtlijn 90/364/EEG, wijst de rechtbank op het volgende.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de unie en hun familieleden, inwerking getreden op 30 april 2004 (PB L 158 van 30 april 2004), waarbij is bepaald dat onder meer Richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht met ingang van 30 april 2006 wordt ingetrokken en dat verwijzing naar de ingetrokken richtlijn als verwijzing naar Richtlijn 2004/38/EG dient te worden gelezen (zie artikel 38 van voornoemde richtlijn), is deze richtlijn van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, tweede lid, van de richtlijn, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

De rechtbank stelt vast dat in het onderhavige geval van voormelde situatie – zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan men de nationaliteit bezit – geen sprake is, zodat het beroep op de voornoemde richtlijn reeds om die reden faalt. Om diezelfde reden faalt het beroep op artikel 18 van het EG-Verdrag. Immers, gelet op de feiten en omstandigheden van dit geval is in casu sprake van een zuiver interne aangelegenheid, op welke situatie volgens vaste jurisprudentie ter zake van het Hof het gemeenschapsrecht niet van toepassing is (onder meer uitspraak van het Hof van 27 oktober 1982, RV 1982, 113 () er). Het door eiser aangehaalde arrest van het Hof van 11 juli 2002, C-60/00, JV 2004, 446, betreft geen vergelijkbaar geval, reeds omdat – anders dan in het onderhavige – in dat geval sprake was van een betrokkene die de nationaliteit bezat van een andere lid-staat dan de lid-staat alwaar deze verbleef.

21. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 3 van het IVRK is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eiser dit onvoldoende heeft onderbouwd.

22. Voor zover eiser heeft gesteld dat het bestreden besluit strijdig is met artikel 9 van het IVRK omdat hij hierdoor tegen zijn wil van zijn kind wordt gescheiden, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat hiervan in de onderhavige zaak geen sprake is. Genoemd artikel ziet op feitelijke gedwongen scheiding van overheidswege, waarvan in casu geen sprake is.

23. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 10 van het IVRK merkt de rechtbank op dat verweerder onweersproken heeft gesteld dat aan het neergelegde in deze bepaling – te

weten onder meer dat aanvragen van een kind of zijn ouders om een staat voor gezinshereniging binnen te gaan door de staten met 'welwillendheid, menselijkheid en spoed' dienen te worden behandeld - reeds uitvoering is gegeven en gewaarborgd is in het nationale vreemdelingenrecht. Eiser heeft voorts niet concreet aangegeven waarom het bestreden besluit in het licht van voornoemde bepaling geen stand kan houden.

24. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 24 van het IVBPR, overweegt de rechtbank dat deze bepaling, gelet op haar formulering, behoudens het daarin neergelegde discriminatieverbod, geen norm bevat die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Nu in het onderhavige geval een onderscheid, als bedoeld in deze bepaling, niet is gesteld, is de rechtbank van oordeel dat de weigering toelating en verblijf niet in strijd is met artikel 24 van het IVBPR.

25. Het beroep is derhalve ongegrond.

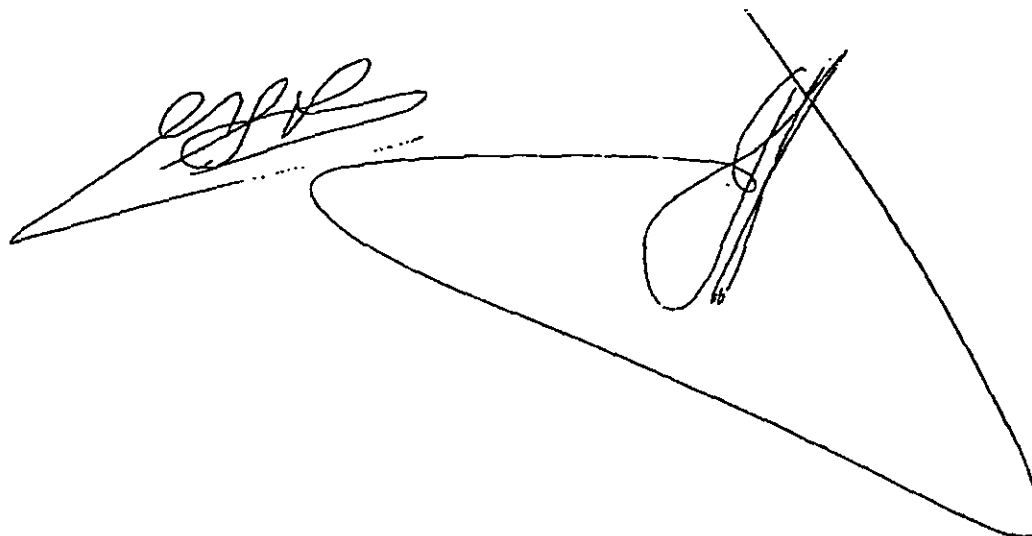
26. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

27. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

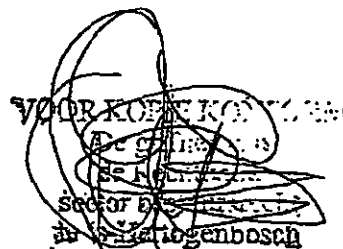
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter in tegenwoordigheid van mr. D.S. Arjun Sharma als griffier en uitgesproken in het openbaar op 18 april 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 23 APR. 2007

Collet International Lawyers & Associates

Mathenesserlaan 195
3014 HB Rotterdam

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2951-C 15 MEI 2007	
ZAAKNR. 2007-03376	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Fax: +31 70 365 13 80

Your ref.: 8907180260
Our ref.: D050406771206 MC/MZ
Concerning: / MVV
Telnr.: 010 - 2707909
Faxnr.: 010 - 2707900
Email: collet@colletinternational.com

Name: mr. M.A. Collet
Position: lawyer

Rotterdam, 09/05/2007

HOGER BEROEPSCHRIFT

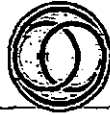
(toevoeging is aangevraagd)

Edelachtbare heer/vrouwe,
Geacht College,

Tot mij wendde zich de heer , geboortedatum
INDnr. 8907-18-0260, Vnr. , van Chinese nationaliteit, met het
verzoek zijn belangen te willen behartigen.

Clïënt (hierna ook te noemen de heer) heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd om
in zijn vreemdelingrechtelijke procedure alle vereist geachte maatregelen te nemen.
Clïënt verblijft thans te verblijfplaats, maar kiest woonplaats te mijnen kantore aan
de Mathenesserlaan 195 te 3014 HB Rotterdam.

Clïënt kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, d.d. 18 april 2007 (bijlage), verzonden op 23
april 2007, vandaar dat hij tegen deze beslissing thans tijdig hoger beroep indient.
Hierbij verklaar ik, mr. M.A. Collet, advocaat te Rotterdam, door bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de eerdergenoemde
uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch
van 18 april 2007, met het kenmerk AWBnr. 06/40765.

Grieven

1. Grief 1: onjuiste feitenvaststelling

De Rechtbank is in zijn uitspraak van 18 april 2007 ten onrechte uitgegaan van een onjuiste feitenvaststelling en een onjuiste interpretatie van de feiten. Hierdoor heeft de Rechtbank het beroep nimmer op zijn juiste merites kunnen beoordelen. Er is dan ook sprake van een schending van artikel 8:70 jo 8:77 Awb.

Terecht stelt de Rechtbank in rechtsoverweging 14 dat er sprake is van gezinsleven. Echter onterecht interpreteert de Rechtbank het feitelijk uitoefenen van het gezinsleven door de heer [naam] en zijn zoon. Allereerst heeft de heer gedurende de periode dat hij in Nederland was intensief zorg gedragen voor de opvoeding van zijn zoon, hetgeen ook tijdens de openbare behandeling naar voren is gebracht. Daarna hebben vader en zoon veel telefonisch contact gehad. Het gegeven of vader wel of niet financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn zoon doet verder niet af aan de vraag of er sprake is van de uitoefening van gezinsleven. Door deze volledige onjuiste interpretatie is er sprake van een onjuiste feitenvaststelling waardoor de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM negatief uitvalt.

2. Grief 2: onjuiste uitleg artikel 8 EVRM

In r.o. 14 stelt de Rechtbank onterecht dat er geen inbreuk op het recht op familie- of gezinsleven is nu de weigering om de heer [naam] een MVV te verstrekken er niet toe strekt hem een verblijfstitel te ontnemen die hem tot het uitoefenen van het gezins- of familieleven feitelijk in staat stelde.

Door deze stelling wordt het de heer [naam] en zijn zoon allereerst feitelijk onmogelijk gemaakt om op welke wijze dan ook hun gezinsleven uit te oefenen. Bovendien is door deze beperkte toets aan artikel 8 EVRM de Rechtbank kennelijk uitgegaan van gezinsvorming, waarbij de criteria wellicht wat strenger kunnen worden toegepast, in plaats van gezinshereniging. Ten aanzien van gezinshereniging heeft het Europees Hof van de Rechten van de Mens reeds geoordeeld dat een staat in principe zo dient te handelen dat de gezinsband zich kan ontwikkelen en dat de staat geschikte maatregelen moet treffen om hereniging te bewerkstelligen. Naar aanleiding van de jurisprudentie van het Europees Hof zal bij gezinshereniging dan ook eerder een positieve verplichting dienen te worden aangenomen.

Uit de motivering van de Rechtbank blijkt dat er door de Rechtbank kennelijk uitgegaan is van gezinsvorming bij de toetsing aan artikel 8 EVRM, nu er op grond van door afstand ontstane omstandigheden en een onjuist beeld van de band tussen vader en zoon is besloten dat de belangenafweging in het voordeel van de staat moet uitvallen. Hierdoor heeft onterecht een te beperkte toets plaatsgevonden, hetgeen in strijd is met artikel 8 EVRM. Bovendien geeft de Rechtbank hierin te weinig gewicht aan de belangen van de zoon van de heer [naam] en gaat zij uiterst formalistisch te werk hetgeen in strijd is met de toepassing van artikel 8 EVRM.

3. Grief 3: onjuist toetsingskader

Door uit te gaan van een onjuiste toets aan artikel 8 EVRM is er door de Rechtbank gebruik gemaakt van een onjuist toetsingskader. De Vc is in dit kader naar aanleiding van het Sen-arrest veranderd en geeft ten aanzien van de punten die een rol kunnen spelen onder meer aan de duur van het legale verblijf van de ouder in Nederland en de banden die de in Nederland wonende kinderen met het land van herkomst hebben. Hiermee is op geen enkele wijze rekening gehouden door de Rechtbank. Op zeer formalistische wijze is enkel geconcludeerd dat er geen sprake is van belangen die ertoe leiden dat gezinsleven in Nederland moet worden toegestaan. Er is dan ook uitgegaan van een onjuist toetsingskader waardoor in strijd met zowel nationale als internationale bepalingen is gehandeld.

4. Grief 4: onjuiste motivering en strijd met internationaal recht

In rechtsoverweging 24 wordt door de Rechtbank bepaald dat er geen sprake is van rechtstreekse werking van artikel 24 IVBPR. Deze stelling is in strijd met uitspraken van het mensenrechtencomité, waarin is bepaald dat artikel 24 IVBPR wel rechtstreekse werking heeft (zie de uitspraken van 16 augustus 2001: CCPR/C/72/D/930/2000 zie met name r.o. 7.3 en 6 november 2003: CCPR/C/79/D/1069/2002 zie met name r.o. 5.15 en 9.7), waardoor de uitspraak van de Rechtbank in strijd is met het internationale recht.

Daarnaast is het afdoen van het beroep op artikel 24 IVBPR met de enkele stelling dat deze bepaling geen rechtstreekse werking heeft onvoldoende, aangezien er wel schending van de rechten die hierin zijn gewaarborgd heeft plaatsgevonden en door de uitspraak van de Rechtbank zal plaatsvinden. De uitspraak is dan ook tevens in strijd met artikel 8:70 jo 8:77 Awb tot stand gekomen, nu er geen geldige motivering aan ten grondslag ligt.

Internationaal belang vergt nader oordeel

Gelet op al het voorgaande en in respect van de in geding zijnde mensenrechten en gelet op artikel 94 van onze Grondwet, dient een binnen Nederland geldende wettelijke bepaling of regel buiten toepassing te blijven indien toepassing ervan strijd oplevert met bijvoorbeeld het Vluchtelingenverdrag of het EVRM.

5. Grief 5: schending van artikel 9 IVRK

In rechtsoverweging 22 overweegt de Rechtbank dat er geen sprake is van een schending van artikel 9 IVRK nu er geen sprake is van gedwongen scheiding van overheidswege. Dit is echter een volledig onjuiste voorstelling. Hoewel de overheid de feitelijke scheiding niet gedwongen bewerkstelligt, zorgt zij wel actief dat de heer en zijn zoon hun recht op gezinsleven niet kunnen uitoefenen, waardoor zij wel degelijk actief scheiding bewerkstelligen. Nu de Rechtbank deze woorden letterlijk heeft geïnterpreteerd en daarbij niet naar de gevolgen van het besluit heeft gekeken is er sprake van een toepassing van excessief formalisme en tevens is er sprake van een schending van artikel 9 IVRK.

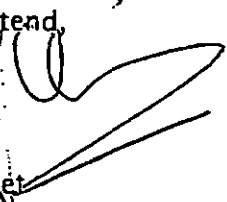
Rechtsgevolgen

Nu de Immigratie- en Naturalisatiedienst ook geen verdere overwegingen heeft gebezigd in de bestreden beslissing, kan dus ook niet worden besloten de rechtsgevolgen in stand te laten. Een nieuwe beslissing leidt immers niet noodzakelijk tot een zelfde oordeel, noch kan thans worden gesteld dat het bestreden besluit rechtmatig tot stand is gekomen, derhalve kan ook geen toepassing worden gegeven aan artikel 8:72 lid 3.

Om al deze redenen verzoekt hij u:

het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak, alsmede de primaire beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te vernietigen.

Naast dit telefaxbericht wordt dit beroepschrift met bijlage u ook per gewone post toegestuurd.

Hoogachtend,

M.A. Collet

bijlage: uitspraak Rechtbank d.d. 18 april 2007, verzonden 23 april 2007